

מסורת הש"ס

(א) [שמחות פ"י ע"ש], (ב) [שמחות פ"ו], (ג) [שם וע"ש], (ד) [שם וע"ש], (ה) [בד"ה שא"ן], (ו) [בד"ה אב"ל],

הגהות הב"ח

(א) גמ' שניה ויז"ל ואינו יושב במקומו ואינו מדבר שליטת יושב במקומו: (ב) שם ואינו יושב במקומו ואינו מדבר רביעית יושב כו': (ג) שם ואחד כלים ישנים ויז"לן מתחת המכשש רבי אומר:

גליון הש"ס

גמ' שבת ראשונה אינו יוצא. עיין לקמן דף כו ע"ג מוס' ד"ה אס יטול: שם בגירא דסברלא ברבי. עיין לקמן דף קד ע"ג מוס' ד"ה צרכת אבילים: תוס' ד"ה ואמר לאחותו וכו' מותר לישא ולבעול. גיל שטייט ונעלום ט"ס הוא:

רבינו חננאל

וקורין שבעה, ויוצאין דרוזין^(א) [ו]לֵא יטילו בשוק, ואין אומרים שמועה והגדה בבית האבל. אמרו על ר' חנינא בן גמליאל שהיה אומר שמועה והגדה בבית האבל. ת"ד אבל שבת ראשונה אינו יוצא מפתח ביתו. שניה יוצא ואינו יושב במקומו, שליטת יושב ואינו מדבר, רביעית יושב שוה לכל אדם. ר' יהודה אומר לא הצריכו לומר שבת ראשונה נכנסין אצלו לנחום. אלא שניה אינו יוצא מביתו, שליטת יוצא ואינו יושב במקומו, רביעית יושב ואינו מדבר, חמישית שוה לכל אדם. (ג) והביא רוגילין אבילים לצלויי [ב]נכנסת. קרמי ואחר ויחבי במקום אבילים [ו]ממצלו. ואיכא נמי בבבלי דעבדי הכי. ת"ד כל שלשים אסור לישא. [מתוך] אשתו אסור לישא אחרת עד שיעברו עליו שלש רגלים. ר' יהודה אומר רגל ראשון ושני אסור, שלישי מותר ואם אין לו בנים, מותר לישא לאחור משום ביטול פריה ורביה. הניחה לו בנים קטנים, מותר לישא אשה לאחור מפני פרנסתו. ומעשה שמתה אשתו של יוסף הכהן, ואמר לאחותו ועדיין הם בבית הקברות, לכו ופרנסי בני אחותך, ואעפ"כ לא בא עליה אלא לאחר שלשים. וכן עשה ר' אלא כלים חדשים ואחר כלים ישנים יוצאין מתחת מכבש. ר' אומר לא אסור אלא כלים חדשים בלבד. אביי נפק בגרדא דסרבלא כו'. רבא נפק (ד) בהימוצתא, רומינתא סומקתא חדתי, כו' [נאלעזר בר'] שמעון.

וקיימא לן כרבא ואליבא דר' אלעזר בר' שמעון. ירושלמי שני אחין שני שותפין שני טבחין שני חנוונין, שאירע לאחד מהן דבר, הרי אלו נועלין חנותם. ופועלין עושין בצינצא במקום אחר. מותג' מפני שאמרו שבת עולה ואינה מופסקת. בני יהודה ובני גלילא, (דהכי) [דהגין] אמרי יש אבלות בשבת, מרקתני במתני' (ו)שבת עולה, (והכי) [והגין] אמרי אין אבלות בשבת מרקתני אינה מופסקת, דאי (ס"ל) [ס"ד] יש אבלות בשבת,

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

כג.

קנגב א מיי' פו"ג מהל' אב"ל הל' ט טוש"ע י"ד ס' שעת סעיף ו': קנגב ב מיי' שם פ"ו הלכה ה סמג עשין ב טוש"ע שם ס' שגז סעיף ב':

קנגד ג ד ה ו מיי' שם פ"ו הל' ה טוש"ע שם ס' שגז סעיף א ב': קנגה ז מיי' שם פ"ה הל' ג ופ"ו שם הלכה ד סמג עשין דרענן ב טוש"ע שם ס' שפט סעיף ה':

רבי יהודה אומר לא הוצרכו.
צירושלמי פוסק הלכה כדברי המוסיק צימים (שצעה) וראיתי כשהיייתי קטן רבינו יצחק זקני שלח היה יושב במקומו עד שזוע רביעי ולא ידעתי טעמו שאם היה סוכר כר' יהודה א"כ יסבור כמותו בשניה שאינו יוצא מפתח ביתו מיהו י"ל זהא אשכחנא טובא לעיל דלצילות שצעה וקי"ל הכי ושמה טעמו כרענן ומשום דלררך לישב במקומו ואינו מדבר וטוב יותר שישב חוץ למקומו דשמה אין אסור לדבר כי אם במקומו: **עך** שיעברו ש"ששה רג"לים. עד שיהיה שלשה רגלים בלא שמחה ולא ישכח אהבת אשתו אי נמי כדי שישא אשה אחרת ולא יהא זכור מן הראשונה [שלח] יהא צ' דעות במטה ועוד פן זכיניה אהבת אשתו לקנטרה ודומיא דהכא אמרי' לעיל (ד' כא): מתה אשתו ונשא אשה אחרת אינו רשאי לינכס לציתו כו' פירש ה"ר יונה דאין סיך לפסוק כרבי יהודה דאמר שני רגלים משום דקי"ל לעיל (ד' כג). כדברי המיקל חז"ל דהא מילתא דפליגי זה הכא אין זו בחדל דימי אכלו כלו להן:

ואמר לאחותה בבית הקברות.
לחו דוקא שהאכל כל שצעה אסור וריצ"א מפרש דזו היא האשה שאומר בזנחים פ' טבול יוס (ד' ק). שמתה בערב הפסח ואמרי' לעיל אפי' יוס אחד אפילו עשה אחת בטלה ממנו גזרת שצעה ומיהו משמע שסוכר כחותו הפירוש שפי' למעלה בשם ה"ר יונה שאסור בחצינה עד הערב וזהו מצעוד יוס ודין הניחה עד לו צנים קטנים מיד * מותר לישא ולבעול וכן אין לו צנים פירשתי בתוספות יצמות (ד' מג: ושם ^ה) וכן בתמוכות פ"ק (ד' ד. ^ו) ובתשובות ומה שאמר בזמס' שמחות (פ"ו) זהאי מילתא דנסיב לאלתר ולא צא עליה עד זמן מרובה והאי דלמרינן אין לו מי ששמשנו מותר ואין נריך להמתין שלשה רגלים כחצתי במקום אחר:

בש"ש ש"שים יום ג'ניהוין.
דוקא גיהוך אסור אצל בלא גיהוך כגון כיצום מותר דלמרינן לקמן (ד' ס:) אל תצכו למת הא כיצד שלשים יום לגיהוך ולתספורת ובמסכת שמחות (פ"ו) שלשים יום לגיהוך כיצד כו' וצירושלמי גזרת שלשים גיהוך ומספורת אצל כיצום משמע דשרי מדלמרינן פ' החולץ (יצמות מג:) גצי אלמנה מפני החיצול וקאמר חציבול שלה שלשים יוס ופריך קל וחומר מה במקום שאסור לכנס מותר לארס במקום שמותר לכנס אינו דין שמותר לארס והדמיתא במסכת שמחות (פ"ו) שמונה ימים קודם הרגל אם רצה לכנס ולספר הרשות צידו לא ספר לא כיצס ערב הרגל אסור לספר ולכנס עד שישלימו שלשים יוס משמע דכיצום נמי אסור נראה הואל כיצום היינו גיהוך ומאחר דכיצום שרי גיהוך נמי שרי לדינן כדלמרי' פ"ק דכתובות (ד' י:) ופ"ד דתענית (ד' טט:) דגיהוך שלנו ככיצום שלהן והקשה ה"ר שמואל מוורדו"ם דהא בשמעמין בלציי נפיק כו' והא צבבל הוו קיימי דגיהוך דלינהו אינו אלא כיצום ומ"מ אסרי ומירך רבינו יצחק דפעמים שהיו מציאים מא"י כלים מגוהאזין או שמה פעמים שמציאין אומנין יודעין לנהך כבארץ ישראל והא דתניא בתוספתא (פ"ב) כל אלו שאמרו מותר לספר צמועד מותר לאסור לכנס בתוך שלשים יום אצל כל אלו שאמרו מותר לכנס צמועד אסור בתוך שלשים יוס של אצל נריך לומר דכיצום נמי היינו גיהוך ומורי ריב"א ז"ל היה אוסר לכנס בתוך שלשים יוס ואין נראה לו לדמות כל אלו והא דקאמר צפרק החולץ (יצמות ד' מג. ושם) מקום שמותר לכנס היינו צהני דהמירו לגלגל ולכנס צריש פירקין (ד' יג:) צא ממדינת הים ויז"א מצית האסורין ומה שאסור שם בתשעה בלזב לכנס היינו דוקא טעמא שיכול להמתין אחר תשעה בלזב הואיל ואסורו אינו מושך כל כך וגרסין שפיר צמקום שמותר לספר כדפרישית וא"ל למוחקין וא"ל ליישבו בלשאה או צגילות כל הראש כדברי המפרשים שרוזים ליישז גירסת הספרים והלרכתי בתוספות יצמות (ג"ו שם) וגרסין לקמן (ד' ס:) אל תצכו כו' הא כיצד שלשים יום לתכבוסת ולתספורת והא דלומר לעיל (ד' טו.) אצל אסור בתכבוסת משמע לאחר שצעה שרי התם צמים איירי ולא צנחר וחול חל יוכל להיות מותר לאחר שצעה בתוספות הרב כך פירש לאסור וצשם רצו פירש היתר ולפי מה שפירש דכיצום אסור כמו גיהוך ניחא קושיית ה"ר שמואל מוורדו"ם מיהו מורי לא היה מפרש ממש לאסור כל כיצום אלא היה מפרש דהאי צרייתא דאסרה כיצום היינו בל"י דכיצום שלהן כגיהוך שלנו וההיא דקתני גיהוך ולא כיצום היינו צבבל מיהו לפי זה לא היה אסור לדידן כי אם גיהוך אכן היה ר"י מפרש בלא ראייה כמו שפירש רבינו יצחק הזקן דצבבל היו פעמים אומנים מא"י יודעין לנהך וכלי פשתן אין צהן משום גיהוך וחולק על הש"ס ירושלמי דקתני התם כל שלשים יוס לגיהוך אסור ללבוש כלי צמר מגוהאזין חדשים וכלי פשתן מגוהאים לצנים פירש בתוספות הרב דהא דלסרי גיהוך דוקא ללבוש אצל לנהך מותר והא דקתני כל שלשים יוס לגיהוך היינו אסור ללבוש כלים מגוהאזין כו' עד מיהו רבינו יצחק זקני מפרש בתשובתו דלפי' לכנס ולהניח אסור מדלסרינן צפרק צתרא דתענית (ד' טט.) לכנס ולהניח ועוד פירש בתשובתו דכיצום שלנו מותר צט' בלזב כדלמרינן דגיהוך שלנו ככיצום שלהן משמע דכיצום שלנו אינו ככיצום שלהם והכי איתא בזהדיא צפ"ק דכתובות (ד' י:) מיהו לענין ימי אצילות אסור ככיצום שלנו אפי' בתשעה בלזב מחמירין העולם ככיצום שלנו מתוך המנהג כמו שהחמירו לענין אצילות דבשר מליח דשרי צהלכה ורגילין לנהוג צו אסור ומיהו איני מצין מנין לו להקל בתשעה בלזב יותר מימי אכלו דלדרכה צפרק צתרא דתענית (שם) נראה לי שמחמיר יותר לענין גיהוך כלי פשתן צימי אכלו מצמועד וצמטפחות ידיס השיב רבינו שאף על פי שהתירו צמועד אסורין צימי אכלו כדלמרינן לעיל (דף פ':) כל שאמרו מותר לגלגל צמועד כו' והתניא אסורים ומוקי לה בתכפוהו אצליו: **רבא נפיק בו'.** ופי' בתוספות דלציי ורצא הלכה כרצא וא"כ מותר ללבוש כלים מגוהאזין צבועין אפילו חדשים או ישנים אפילו לצנים וכן פסק ר"ח:

י"ש

וקיימא לן כרבא ואליבא דר' אלעזר בר' שמעון. ירושלמי שני אחין שני שותפין שני טבחין שני חנוונין, שאירע לאחד מהן דבר, הרי אלו נועלין חנותם. ופועלין עושין בצינצא במקום אחר. מותג' מפני שאמרו שבת עולה ואינה מופסקת. בני יהודה ובני גלילא, (דהכי) [דהגין] אמרי יש אבלות בשבת, מרקתני במתני' (ו)שבת עולה, (והכי) [והגין] אמרי אין אבלות בשבת מרקתני אינה מופסקת, דאי (ס"ל) [ס"ד] יש אבלות בשבת,

(א) כ"ה גרסת הרי"ף וויצמן ודיון כו'. (ב) וכן הביא הרמב"ן וז"ל בס' תה"א בשער האבלות בשם רב האי גז"ל וז"ל ועי' בזה"ש כאן. (ג) כ"ה גרי הערוך בערך המיתא' וע"ש בערך מותג'א והרי"ף ז"ל גרס בהימיעותא רומייתא.

עין משפט

גר מצוה